אדם שנגמר דינו למיתה בבי"ד ויוצא להיהרג, אם כבר נשחט קרבן חטאתו או אשמו נותנים את הדם על המזבח שנחשב עדיין לחי, אבל אם הקרבן עדיין לא נשחט לא שוחטים שלא לעכב ולענות את דינו.

האשה שיצאה להיהרג והיא מעוברת נחשבת לגוף אחד ונהרגת, היה מקום לומר שימתינו עד שתלד מפני שהאב זכאי לדמי וולדות, אך למדו מהמילה 'גם' בפסוק "**ומתו גם שניהם**" שהורגים את העובר ולא ממתינים. רב יהודה אמר בשם שמואל שמכים אותה תחילה כנגד מקום העובר שימות ראשון קודם לאמו שלא תבוא לידי ניוול. אם ישבה על המשבר היות שהעובר זז ממקומו נחשב לגוף בפני עצמו ואין הורגים אותה עד שתלד. רב נחמן אמר בשם שמואל שאשה שישבה על המשבר ומתה בשבת אפשר לחלל שבת ולהביא סכין דרך רשות הרבים לקרוע את כריסה ולהוציא את הוולד משום ספק פיקוח נפש, אף על פי שלעובר אין חזקת חיים.

אנשים צדיקים שלא עבדו עבודה זרה בעיר הנידחת אינם נהרגים אבל ממונם שבעיר כלה, ר' יוסי ברבי חנינא הסתפק האם פאה נכרית של אשה צדיקה נחשבת כגופה ומותרת בהנאה או שנאסרת כדין ממון עיר הנידחת. במשנה כתוב שאשה שנהרגה בבי"ד נהנים בשערה. רב הסביר שבמשנה מדובר שהפאה על ראש האשה ורק במקרה שאמרה קודם מיתתה תנו את הפאה שלי לבתי אינה נאסרת אבל אם לא אמרה כלום נאסרת הפאה בהנאה, וריב"ח הסתפק בעיר הנידחת במקרה שהפאה מונחת על יתד ולא על ראשה האם נחשבת לממון או שהיות שרגילה לחובשה נחשבת כגופה. וכן כתוב בברייתא שאשה שיצאה להיהרג אם אמרה תנו שערי לבתי נותנים, ואם לא אמרה אסור בהנאה ומשמע אפילו פאה נכרית. רב נחמן בר יצחק הסביר שבמשנה מדובר בשערה הטבעי של האישה שלא נאסר, היות שגוף האישה נאסר בהנאה על ידי המיתה, והשיער אינו בכלל מיתה שנשאר אותו הדבר. אבל שיער של בהמה שעתידה להיהרג אסור בהנאה משום שמיד בגמר דינה נאסרת בהנאה אף על פי שלא השתנה גופה ולכן גם שיערה שלא משתנה נאסר. וכן כתוב בברייתא אשה שמתה נהנים בשערה, בהמה שנהרגה בדין שיערה אסור בהנאה, משום שזו מיתתה אוסרתה וזו גמר דינה אוסרתה.

הדרן עלך הכל מעריכין